

DAVID VÁVRA

architekt, herec a spisovatel / spoluzakladatel
divadla Sklep

„Aby si nesmírně vážili svobody a aby za tu svobodu, kterou oni mají jako samozřejmost, bojovali a nenechali si ji vzít. Každá generace si musí svoji svobodu vybojovat a chránit si ji. Tak ať jsou obezřetní.“

maturoval v roce 1976

DAVID VÁVRA

Rudolf Mašata (VIII.)

Jak vzpomínáte na roky studia na Ohradní?

Docela intenzivně. Byly to pro mě dost rozhodující roky, které u mě a u mých přátel formovaly názor na celý svět a na život. A vlastně tam vzniklo i divadlo Sklep, čili je to docela silné.

Co nějaký průšvih? Našel by se, nebo jste byl vzorný student?

No ano jistě. Byla řada třídních a ředitelských důtek.

Já jsem slyšel historku, jak jste převrátili nějakou sochu na brigádě.

No převrátili. My jsme ji přímo rozbili. To byla taková sádrová socha, kterou jsme nesli do postele jednomu našemu spolužákovi a přitom, jak jsme mu ji nesli, jsme ji zničili. No a potom jsme ji nainstalovali z těch střepů do jeho postele! Nebo jsme ještě během toho večera stihli taky pořvát po okolí hesla z jednoho filmu: „Dejte nám zbraně! Dali jsme si na ně!“, načež nás pak slyšel nějaký místní předseda KSČ, který nás pak udal. Naštěstí teda naší paní profesorce a ne policii. Vlastně paní profesorka tam byla teprve krátce a my jsme ji už po dvou měsících téměř přivedli do problémů.

Dá se říct, že podnět k vaší další kariéře pochází z doby vašeho studia na gymnáziu v Ohradní?

Já nevím, jestli to je kariéra. Ono to je všechno vlastně omyl. Jestli kariéra je ten omyl, tak ano. Všechno to je šťastný, požehnaný omyl. Prvním impulsem bylo několik náhodných setkání. To, jak jsme se tam setkali, tak, jak se nám to podařilo,

to byl vlastně potom základ pro vznik Sklepa. To je z toho období a především to je pak z toho uvažování na gymplu, který nám v rámci nějakých úzkých mantinelů, které byly vlastně dané normalizací, dával určitou svobodu, kterou nám šikovně náš pan ředitel pod rouškou angažovanosti vlastně ponechal. Měli jsme tam vlastně podstatně svobodné, inspirativní a tvůrčí prostředí.

Zabouchl jste po maturitě za sebou dveře, nebo jste na školu občas zavzpomínal?

Zavzpomíná si člověk vždycky, protože myšlenky přicházejí nezávisle na jeho vůli. Navíc tam byla spousta komických situací, na které si člověk taky vzpomene, a historky, které se pořád omílají a nevytrácejí se z paměti. A vlastně já jsem tam byl taky několikrát pozvaný na besedy.

Školou prošlo za ty roky mnoho studentů, ale také hodně pedagogů.

Zavzpomínáte na některé?

Tak na koho si samozřejmě vzpomenu, je pan ředitel. Potom si vzpomenu na tělocvikáře pana Brycha, který nás přivedl k softballu. To bylo docela cenné v té době, v tom byla taky určitá svoboda. Pak paní profesorka Bartáková, která učila ruštinu. Paní profesorka Hrušková, profesorka Dewetrová.

Pokusil byste se porovnat možnosti generace vaší a té současné? Pokud to vůbec jde!

My jsme to měli daleko jednodušší. My jsme měli velice jednoduchého nepřítele. A v mládí je velice důležité se formovat

proti něčemu, protože to je jakoby doba vzdoru. A když máte jako vzdor nějakého lehce směšného, nablblého bolševika, tak to jde jednodušeji než teď, kdy to je s tou svobodou a demokracií komplikovanější. Čili my jsme to měli jednodušší a přímočařejší. Na druhé straně to u nás ovšem vedlo k nějakým mantinelům, protože jinak bychom třeba byli i v kriminále. Takže dneska mají mladí lidé víc možností jak pracovat s tou svojí svobodou a mají i možnost víc poznávat jiné kultury. Mladí lidé mají dneska více otevřené dveře a mohou si vybrat třeba místo ke studiu v zahraničí a nejsou zatíženi totalitou jako my.

Čeho si ceníte nejvíce ve své kariéře, co se vám skutečně podařilo?

Zase. Cíl, kariéra, splnění snu? Nevím. Byl to krásný, šťastný, pozitivní život, ale jestli někdo něčeho dosáhl, tak on sám to přece nemůže posoudit, ne? Vždyť přece on neví, čeho dosáhl. To musí posoudit jiní. Takže já sám to vůbec nevím. To je otázka pro někoho jiného. Ale jinak přes všechny omyly a chyby, které jsem v životě udělal, bych řekl: „Ano, ještě jednou stejně.“

Jaké máte další cíle? Nějaké sny?

Tak ten nejlepší sen je realita, která právě je. Čili nemám nějaké sny, aby to bylo jinak, než je. Takže tak, jak to je, je to krásné.

Co byste vzkázal dnešním studentům?

Co speciálně těm na Ohradní?

Aby si nesmírně vážili svobody a aby za tu svobodu, kterou oni mají jako samozřejmost, bojovali a nenechali si ji vzít. Každá generace si musí svoji svobodu vybojovat a chránit si ji. Tak ať jsou obezřetní.

Co byste popřál Gekomu?

No, ať zůstane stejnou značkou, protože ten gympl si prošel několika věky, ale i přesto to pořád zůstalo stejné, tak aby tedy zůstal stejnou značkou. Ať vydrží do budoucna.

akad. arch. David Vávra

Je architekt a herec. Je jedním ze zakladatelů divadla Sklep.